

РЕШЕНИЕ

№ 6739

гр. София, 26.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7565** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. М. А., ЛНЧ [ЕГН], роден на 13. 06. 1999 г., гражданин на Е., настанен в СДВНЧ – Б., мрез адв. С. М., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 3, срещу Заповед №4379 ПАМ – 630/10. 07. 2024 г., издадена от ВПД началник на ГПУ – К..

Със Заповед №4379 ПАМ – 630/10. 07. 2024 г., издадена от ВПД началник на ГПУ – К., на А. М. А. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход – Е.“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административно –производствените правила, противоречие с материалния закон целта на закона. Правят се възражения, че в хода на административното производство не са събрани всички необходими доказателства и не са изяснени всички относими факти и обстоятелства и не е предоставена възможност за лично участие, представяне на доказателства и изслушване на жалбоподателя. Връщането му в Е. би довело до възможно накърняване на правото му на живот и би го подложило на нечовешко или унизително отношение или наказание в нарушение на забраната на чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ и чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ. Не е съобразено общото състояние на затворническата система в Е., наложеното наказание лишаване от свобода за срок от 10 години по политически причини и твърденията за

съпричастност към опозиционната организацията „Мюсюлмански братя“. В хода на съдебното производство доводите се поддържат лично от жалбоподателя и чрез адв.М..

Ответникът - ВПД началник на ГПУ – К. в писмена защита по делото прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Излага подробни съображения за законосъобразност на издадената заповед. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Процесната заповед е издадена въз основа на Докладна записка с рег.№4379р – 20278/10. 07. 2024 г., изготвена от командир на отделение в 01 ГОДГ на ГПУ – К. до ВПД началник на ГПУ – К., цитирана в заповедта и съставляващо неразделна част от нейните мотиви.

В докладната записка е посочено, че на 10. 07. 2024 г. в 13.00 ч. българско време, на ГКПП –К. е извършено обратно приемане на незаконно пребиваващи в Република България чужди граждани, сред които и А. М. А., гражданин на Е.. След извършена справка в АФИС на ЕВРОДАК е установено, че чуждият гражданин е с отказан хуманитарен статут. Направено е предложение на А. М. А. да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ - „Връщане до страна на произход“, на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

А. М. А. е дал писмени обяснения /л. 40/, видно от които, чужденецът е в Република България от около 1 година. Влязъл незаконно от Република Турция. Получил временен документ за пребиваване в Република България. Решил, че иска да отиде в Н.. Свързал се с каналджия, който му предложил за сумата от 1000 евро да премине незаконно в С. и да стигне до Б.. При преминаването на границата със С. бил задържан от сръбските гранични полицаи.

Издадена е Заповед рег. № 4379ПАМ – 631/10. 07. 2024 г. за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ.

Издадена е Заповед рег. №4379 ПАМ – 630/10. 07. 2024 г. от ВПД началник на ГПУ – К., на А. М. А. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход – Е.“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. От фактическа страна е посочено, че е установено, че чужденецът е с отказан хуманитарен статут.

Представена е Заповед № 4078з – 1123/30. 08. 2023 г. на ВПД Директор на РДГП – Драгоман, с която е оправомощен началника на ГПУ – К. да издава заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство е изискана информация от ДАБ при МС за образувани и приключили производства за закрила. Представено е Решение №3329/22. 02. 2024 г. за отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. М. А.. Решението е потвърдено с Решение № 1991 на АС – Хасково, влязло в сила на 13. 06. 2024 г. Видно от решенията, А. М. А. е с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

От страна на жалбоподателя са представени: подкрепящи сведения относно А. М. А. от „А. интернешънъл“, искане А. М. А. да не бъде връщан в страната по произход от Фондация за подкрепа на законността и демокрацията, писмо в подкрепа на египетския гражданин, издадено от Комисията за права и свободи в Е..

Представени са молби от 30.12.2015 г. и 07. 10. 2015 г. за издаване на удостоверение, че А. М. А. е бил задържан в следствения арест в периода от 14. 06. 2015 г. до 21. 12. 2015 г. Приложено е и свидетелство от криминален регистър на прокуратура Д., видно от което спрямо А. М. А. е издадена присъда за десет години и конфискуване на взетите вещи, заради участие в протест.

При така установената фактическа обстановка и при спазване на изискванията на чл. 168, ал.1-3 от АПК за проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14 - дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно:дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, от оправомощено длъжностно лице от директор на регионална дирекция "Гранична полиция". Със Заповед № 4078з – 1123/30.08.2023 г. на ВПД Директор на РДГП – Драгоман е оправомощен началника на ГПУ – К. да издава заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ. Заповедта е издадена от ВПД началник на ГПУ – К..

Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК за писмена форма и реквизити, в това число правни и фактически основания.

Мотиви към заповедта се съдържат в Докладна записка с рег.№4379р – 20278/10. 07. 2024 г., изготвена от командир на отделение в 01 ГОДГ на ГПУ – К. до ВПД началник на ГПУ – К., цитирана в заповедта и съставляващо неразделна част от нейните мотиви.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до засягане правото на защита в производството или до неправилно приложение на материалния закон.

В хода на съдебното производство е предоставена възможност на жалбоподателя да даде обяснения с цел изясняване на всички относими факти и обстоятелства, както относно личното му положение, така и по отношение на сигурността в страната на произход, както и да представи доказателства.

Правилно е приложен и материалния закон.

Съгласно чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон са по т. 1 отнемане на правото на пребиваване в РБ; по т. 2 връщане до страна произход, страна на транзитно преминаване или трета страна; по т. 3 експулсиране; по т. 4 забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите- членки на ЕС; по т. 5 забрана за напускане на РБ. В чл. 41 от ЗЧРБ са регламентирани конкретните основания за налагане на втората от така предвидените мерки – връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна. Видно от текста на оспорения акт, административният орган е приел, че е налице необходимостта от прилагане на ПАМ по чл. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ "Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", поради наличието на основанията визирани в чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – по отношение на

чужденеца има влязло в сила решение за отхвърляне на молбата му за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Видно от приетото от фактическа страна въз основа на доказателствата по делото са налице материалноправните предпоставки на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ - влязло в сила решение за отказ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. В тази хипотеза и на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ компетентният административен орган действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основанийето за прилагане на ПАМ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за административния орган. За прилагането на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт, а именно, влязлото в законна сила решение за отказ за международна закрила или убежище по реда на ЗУБ. Този факт е безспорно доказан в административното производство.

Съобразени са обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Взето е предвид, че чужденецът не принадлежи към категории уязвими лица, извършена е справка в АФИС на ЕВРОДАК и е установено, че чуждият гражданин е с отказана международна закрила, установено е че няма законно право на пребиваване, задържан е от сръбските власти при опит да премине нелегално границата със С. с цел отиване в Н.. По делото не се установява А. М. А. да има социални и културни връзки в България. Не е налице и основание за приложение разпоредбата на чл.44а, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като няма доказателства за риск за живота и свободата на чужденеца или за опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. При прилагане на принудителната мярка "връщане" са били отчетени всички относими за индивидуалната преценка факти и обстоятелства, при спазване на принципите за пропорционалност и ефективност.

Представените доказателства за участие в политически протести, задържане и осъдителна присъда са относими към производството по ЗУБ. Такива твърдения в бежанската история на жалбоподателя са формулирани и пред органа по предоставяне на убежище, но са отхвърлени като недостоверни и неоснователни, включително и с влязло в сила съдебно решение. Производството по ЗУБ е самостоятелно и неуваженията в него възражения и искания не са противопоставими доводи за оспорване на законосъобразността на процесната заповед.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 43- ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. М. А., ЛНЧ [ЕГН], роден на 13. 06. 1999 г., гражданин на Е., настанен в СДВНЧ – Б., срещу Заповед №4379 ПАМ – 630/10. 07. 2024 г., издадена от ВПД началник на ГПУ – К., с която на А. М. А. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход – Е.“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен

съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: